

надъ единъ тефтеръ. Очевидно, не за торбата я викаха — тѣ надали бѣха я забележили, а друго нѣщо имаше да ѝ кажатъ.

Тя се повърна и се спрѣ зачудена.

— Какъ викаха твоя мжжъ? — попита другиятъ голобрадъ чиновникъ, когото одеве нѣмаше въ писалицето.

— Стоянъ Тасковъ отъ село П., отговори натъртено Милена.

— Отъ П.: Стоянъ Атанасовъ, предаденъ отъ капитанъ Начевъ . . . произнесе голобрадиятъ чиновникъ, като натискаше нѣщо съ прѣста на тефтера.

— Да, той е, избѣбра другиятъ.

После и двамата се пошушукаха. Голобрадия чиновникъ изкокна.

— Тука ли билъ? попита съ разтреперано сърце Милена.

— Почакай малко, невѣсто! каза ѝ другиятъ, като запали цигара и взе перото отъ ухото си да пише.

Милена остана като закована. Какво имаше? Стояна ли щѣха да изведатъ?

Върна се скоро младия чиновникъ съ една вълнена торбица съ черни рѣзки.

— Стрино, земи тая торбица, та си я носи!

Милена пое торбата неволно и зачудена.

— Стояновата торба! изкрещѣ тя, и погледна въ недоумение двамата чиновника.

— Да, занеси я у васъ . . . Тукъ сж неговитѣ вещи . . . Господъ го прибра, невѣсто, преди малко го закопаха, каза бързо чиновника, за да не продължава неприятнитѣ обяснения.

Милена погледна втрещена, като че не можеше да разбере тия думи, па се хвана за главата извика, та понесе цѣлото здание. Па се тръшна до вратата,